

Novi zvonovi so ji izkazali to čast, da so nji najprvi zazvonili, kakor je najbrže že zaslutila pri njih blagoslovljenju.

Tako nenadoma je prišla smrt nad njo. Nihče je ni pričakoval.

Pri lahkih domačih opravilih je hotela še vedno zraven biti. Pod kozcem so repo obrezovali. Bili so megleni dnevi že nekaj časa, in mati je pokašljevala. Tisti dan pa je nastalo ostro vreme. Streslo jo je po udih. Slabost jo je prijela. Odšla je v hišo. Proti večeru je legla v posteljo. Četrti dan pa je bila mrlič. Ugonobila jo je pljučnica.

Prečitavši to žalostno poročilo, sem se naslonil na posteljo ter tilo zaplakal.

Mojim tovarišem se je to čudno zdelo, da jočem za tujim človekom; niso mogli pač umeti, kako ostro se mi je začrtala ta dobra žena za zornih dni v srce in dušo.

V otroških spominih mi živi še dandanes.

Sinčku.

*Oj, sinček moj, v spanec pokojni
očesca le mehka zapri!
Kraj tebe naslonil bom glavo,
jaz tudi zaprl bom oči.*

*Ko midva tako zaspiva,
glej, tiho se vrata odpro,
in v sobo mamica stopi,
nasmaje se nama sladkó.*

*Pred dnevi tremi odšla je
pač daleč v nebeški raj —
nocoj pa, moj sinček zlati,
spet pride k nama nazaj.*

*In s sabo prinese v naročju
najlepših daril z neba;
kraj nje pa smehljata se tiho
srebrna angelca dva.*

*Stopila bo mamica k tebi,
poljubila lice ti bo;
kako se oklepaj je bodeš
krog vrata z ročico drobnó!*

*Nič več ne pustiš je od sebe,
pri nama ostane vse dni,
kot nekdanj veseli, srečni
živeli spet bomo mi vsi.*

*Spet mamica boža ti lice,
ves dan se ti sladko smehlja;
kot gosta za vedno pri nama
ostaneta angelca dva.*

*Oj, sinček, to bode sreča,
to radost bode pri nas!
Pač sreče ni take na svetu
kot bode pri nas tačas...*

*Zato le zapri očesca!
Sen sladki, glej, k tebi že gre,
in kmalu, oj, kmalu pritisne
te mamica na srce...*

Jos. Vandot.

